Рідну землю падолистом
Вкрила осені пора.
В помережане намисто
Одягалася Страгора.

На чолі — калини гроно,
Золотий віночок див,
А довкола срібнодзвонно
Ллється зоряний мотив.

Над вельможною горою
Сто сузір'їв мерехтить,
Пахне вічною весною
Розпросторена блакить.

Ходить лагідно і сміло
Закосичена зоря...
Тихокрило з уст залетіла
Пісня гомінка моя:

"Гуцуліє, Гуцуліє,
Краю мрій і давнини!.."
...Сльози блиснули на віях,
Наче води бистрини.